

Marian Keyes

Watermeloen

the house of books

Oorspronkelijke titel:

Watermelon

Uitgave

Poolbeg Press Ltd, Dublin

Copyright © 2001 by Marian Keyes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Els Franci

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Iain Philpott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3239 1

D/2011/8899/123

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.mariankeyes.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Vijftien februari is voor mij een heel speciale dag. Op die dag beviel ik van mijn eerste kind. Het is tevens de dag waarop mijn man me verliet. Aangezien hij bij de geboorte aanwezig was, moet ik er wel van uitgaan dat die twee gebeurtenissen niet geheel los van elkaar stonden.

Ik weet dat ik op mijn intuïtie had moeten afgaan. Ik was namelijk een voorstander van de klassieke of liever gezegd de traditionele rol die vaders spelen bij de geboorte van hun kinderen. Dan gaat het als volgt.

Je laat de aanstaande vader achter op de gang bij de verloskamers. Je verleent hem onder geen voorwaarde toegang. Je zorgt ervoor dat hij twee pakjes sigaretten en een aansteker heeft. Je geeft hem opdracht naar het eind van de gang te lopen. Eenmaal daar aangekomen, moet hij zich omdraaien en terugkeren naar zijn uitgangspunt. Dat dient hij te herhalen zolang nodig is.

Conversatie behoort beperkt te blijven. Het uitwisselen van enkele woorden met een andere vader in spe die in dezelfde gang ijsbeert, is toegestaan.

‘Mijn eerste,’ (scheve grijns).

‘Gefeliciteerd... mijn derde,’ (glimlachje met iets van zelfspot).

‘Zo, zo,’ (geforceerde glimlach – wil hij soms insinueren dat hij virieler is dan ik?).

Emoties hebben rond deze tijd nu eenmaal de neiging hoog op te laaien.

Het is de aanstaande vader toegestaan iedere arts die uitgeput en tot zijn ellebogen onder het bloed de verloskamer uitkomt, aan te klampen en ademloos te vragen: ‘Is er al nieuws, dokter?’ Waar-

op het antwoord van de dokter wellicht luidt: ‘Welnee, man, ze heeft pas drie centimeter ontsluiting.’ Dan knikt je vent pienter, al heeft hij er alleen uit begrepen dat hij nog heel wat geijsbeer voor de boeg heeft.

Het is hem ook toegestaan een benauwd gezicht te trekken wanneer hij geluiden opvangt van de strijd die zijn geliefde daarbinnen levert. Pas wanneer het allemaal voorbij is, moeder en kind zijn gereinigd en de jonge moeder in een schoon nachthemd uitgeput maar gelukkig in de kanten kussens ligt met de volmaakte zuigeling aan haar borst, pas *dan* mag de vader binnenkomen.

Maar nee, onder druk van mijn omgeving had ik erin toegestemd het modern te doen, ook al had ik er nog zo veel twijfels over. Ga maar na: je wilt je beste vrienden of je familie er toch ook niet bij hebben als je blindedarm verwijderd wordt, om maar iets te noemen?

Zo vernederend! En je bent altijd in het nadeel. Al die mensen die naar je staan te kijken, naar plekjes van je lijf die je zelf nog nooit hebt gezien, niet eens met een spiegel. Ik weet bijvoorbeeld niet hoe mijn dikke darm eruitziet. Ik weet ook niet hoe mijn baarmoederhals eruitziet, en daar heb ik ook helemaal geen behoefte aan. Maar bijna het voltallige personeel van het St. Michaels Ziekenhuis weet dat nu wel.

Ja, ik voelde me erg in het nadeel. Ik vond dat ik tegenover mezelf lelijk was tekortgeschoten.

Om het simpel te stellen zag ik er niet op mijn best uit. Zoals ik al zei: een vernederende bedoening. Op de televisie zag je wel eens stoere vrachtwagenchauffeurs die je er met tranen in hun ogen en gebroken stem van verzekerden dat het meemaken van de geboorte van hun kind het ingr... het ingr... het mooiste was dat ze ooit hadden beleefd. Ik had ook verhalen gehoord over bier zuipende rugbyspelers die al hun teamgenoten uitnodigden om de video te komen bekijken waarop vrouwlief aan het bevallen was.

In die gevallen had ik mijn twijfels over de motieven.

Hoe dan ook, James en ik waren er helemaal emotioneel van geworden en hadden besloten dat hij erbij moest zijn.

Nu weet je dus waarom hij bij de geboorte was.

Het verhaal over waarom en hoe hij bij me wegging, is wat langer.

1

Neem me niet kwalijk, je vindt me natuurlijk reuze onbeschoft. We zijn amper aan elkaar voorgesteld en nu draaf ik al door over alle ellendige dingen die me zijn overkomen.

Laat me je even in het kort vertellen wie ik ben. Details, zoals mijn eerste schooldag, bewaar ik wel voor later.

Even kijken, waar zal ik beginnen? Mijn naam is Claire, ik ben negenentwintig en zoals ik al zei, ben ik twee dagen geleden bevallen van mijn eerste kind (een meisje, zeven pond vier ons, en een pláátje). Verder heeft mijn man (had ik al gezegd dat hij James heet?) me vierentwintig uur geleden verteld dat hij al een halfjaar een verhouding heeft met – luister goed – niet eens met zijn secretaresse of een mooie meid van kantoor, maar met een getrouwde vrouw die twee etages beneden ons in de flat woont. Zeg nou zelf, kan het nog kleinburgerlijker? Hij heeft niet alleen overspel gepleegd, hij wil nog scheiden ook.

Het spijt me als ik hier onnodig cynisch over doe. Ik ben helemaal de kluts kwijt en mijn tranen zitten erg los. Ik ben zeker nog niet over de schok heen. Ze heet Denise en ik ken haar vrij goed.

Niet zo goed als James, dat is duidelijk.

Het ergste is dat ik haar altijd best aardig heb gevonden. Ze is vijfendertig (vraag me niet hoe ik dat weet, ik weet het gewoon. En op het gevaar af dat ik erg zuur klink en je sympathie verspeel: ze ziet er ook uit als vijfendertig) en ze heeft twee kinderen en een aardige man (afgezien van de mijne). Ze is inmiddels uit haar flat getrokken en James uit de zijne (de onze, moet ik eigenlijk zeggen) en het tweetal heeft nu op een geheime locatie een andere flat betrokken.

Niet te geloven, toch? Kan het nog theaterler? Haar echtgenoot is van oorsprong een Italiaan, maar ik denk niet dat hij van plan is hen te vermoorden. Hij zit niet bij de maffia, maar is gewoon ober, dus wat zou hij kunnen doen? Hun een dodelijke dosis zwarte peper serveren? Hen zo met egards overladen dat ze in een coma raken? Hen met het dessertkarretje overrijden?

Ik doe alweer cynisch.

Dat ben ik niet.

Ik ben doodongelukkig. Mijn hart is gebroken.

Ik weet gewoon niet wat ik moet doen. Ik weet niet eens welke naam ik mijn baby moet geven. James en ik hebben het wel over namen gehad – nu ik eraan terugdenk, had ik het erover en deed hij alsof hij luisterde – maar we hadden nog niets definitief besloten. En ik schijn verleerd te zijn in mijn eentje besluiten te nemen. Bedroevend, maar zo gaat dat in een huwelijk. Met je onafhankelijkheid kan het snel gedaan zijn.

Zo is het niet altijd geweest. Ooit was ik wilskrachtig en zelfstandig. Maar dat lijkt allemaal erg lang geleden.

Ik heb James vijf jaar geleden leren kennen en we zijn drie jaar geleden getrouwd. En, bij God, ik hou van die man.

Onze romance ging niet erg veelbelovend van start, maar de betovering kreeg ons zeer snel in haar greep. We zijn het er altijd over eens geweest dat we amper een kwartier nadat we elkaar voor het eerst hadden gezien, verliefd op elkaar werden en dat bleven.

Ik, tenminste.

Heel lang heb ik gedacht dat ik nooit een man zou vinden die met me zou willen trouwen.

Laat me dat even nader toelichten.

Ik dacht dat ik nooit een *leuke* man zou vinden die met me zou willen trouwen. Mafkezen waren er genoeg natuurlijk. Ik zocht een aantrekkelijke man, wat ouder dan ik, met een vaste baan; een knappe, aardige man met gevoel voor humor. Je weet wel, niet zo iemand die me fronsend aankeek als ik iets over de ‘Partridge Family’ zei, niet iemand die me een avondje uit beloofde bij McDonald’s, niet iemand die zich verontschuldigde dat hij geen verjaarscadeautje voor me kon kopen omdat zijn aanstaande ex-vrouw gerechtelijk beslag had laten leggen op zijn salaris, niet

iemand die me het gevoel gaf dat ik ouderwets en preuts was omdat ik kwaad werd toen hij me vertelde dat hij de avond nadat hij met mij naar bed was geweest, zijn vorige vriendin had geneukt ('Goeie genade, jullie kostschoolmeiden zijn wel truttig, zeg'), niet iemand die me het gevoel gaf dat ik minderwaardig was omdat ik het verschil niet wist tussen Piat d'Or en Zinfandel (wat dat ook mag zijn!).

James behandelde me op geen van die onaangename manieren. Het leek bijna te mooi om waar te zijn. Hij vond me leuk. Hij vond bijna alles aan me leuk.

Toen we elkaar leerden kennen, woonden we allebei in Londen. Ik was serveerster (daarover later meer) en hij accountant.

Van alle Mexicaanse restaurants in alle steden ter wereld liep hij uiterekend het mijne binnen. Nu moet je weten dat ik niet *echt* serveerster was; ik had Engels gestudeerd. Ik had gewoon wat later dan de meeste mensen, rond mijn drieëntwintigste, besloten dat mijn wilde haren er nog niet uit waren. Het leek me een prachtige stunt om mijn vaste, goedbetaalde baan-met-pensioen in Dublin op te geven en naar het goddeloze Londen te vertrekken om het leven van een zorgeloze studente te leiden.

Wat ik had moeten doen toen ik een zorgeloze studente *was*. Maar toen had ik het in de zomervakanties te druk met stage lopen, dus hadden mijn wilde haren moeten wachten tot ik tijd voor ze had.

Ik zeg altijd maar: alles op z'n tijd, ook spontaniteit.

Enfin, het was me gelukt een baantje als serveerster te krijgen in een uiterst trendy Londens restaurant vol harde muziek, video-schermen en aspirant-beroemdheden.

Eerlijk gezegd bevonden zich meer aspirant-beroemdheden onder het personeel dan onder de clientèle. Wat wil je ook met personeel dat voor het grootste deel bestond uit werkloze acteurs, fotomodellen en wat dies meer zij. Waarom *ik* daar ooit die baan heb gekregen, is me nog steeds een raadsel. Misschien hadden ze me aangenomen als prototype van de Struise Serveerster. Ik was de enige van mijn vrouwelijke collega's die onder de een meter zestig en boven de vijfendertig kilo zat. Maar al had ik het niet in me om mannequin te worden, ik mag toch wel zeggen dat ik een, laten we zeggen, natuurlijke charme had, je weet wel, kort, glanzend,

bruin haar, blauwe ogen, sproeten, gulle glimlach, dergelijke dingen.

Ik was trouwens vreselijk wereldvreemd en naïef. Ik had er nooit enig benul van wanneer ik oog in deskundig opgemaakt oog kwam te staan met sterren van theater en televisie. Zo kon het gebeuren dat ik een groep mensen (en ik gebruik dit woord in zijn ruimste betekenis) bediende (en ook dat woord gebruik ik in de ruimste betekenis) en door een van mijn collega's in mijn zij werd gepord (waardoor gloeiend hete barbecuesaus in het onfortuinlijke kruis van een klant terecht kwam) waarop ze in mijn oor siste: 'Is die vent daar aan jouw tafel niet hoe-heet-hij-ook-alweer van die band?'

Dan vroeg ik: 'Welke bedoel je? Die in de leren jurk?' (Vergeet niet dat we het over de jaren tachtig hebben.)

'Nee,' siste mijn collega terug, 'die met die blonde dreadlocks en de lippenstift van Chanel. Is dat niet de zanger?'

'Eh, zou je denken?' stamelde ik dan en voelde me erg onnozel, omdat ik de goede man helemaal niet kende en dus ook niet herkende.

Ik vond het heerlijk om daar te werken. Ik was verrukt tot in het kleinburgerlijke merg van mijn kleinstedelijke botten. Ik vond het reuze decadent en opwindend om elke dag pas rond het middaguur op te staan, 's avonds om zes uur naar mijn werk te gaan en om middernacht, wanneer we klaar waren, met de barman en de kelners lekker door te zakken.

Terwijl thuis in Ierland mijn arme moeder bittere tranen weende omdat haar afgestudeerde dochter hamburgers serveerde aan popsterren, en niet eens aan echt beroemde popsterren.

Op de avond dat ik James ontmoette, werkte ik daar ongeveer een halfjaar. Het was een vrijdagavond, van oudsher de avond waarop de zaak volstroomde met KP's. KP staat voor Kantoor-Pikken, zoals je misschien wel weet.

Elke vrijdag om vijf uur lieten alle kantoren in het weidse centrum van Londen hun personeel vrij voor het weekend, als graven die hun doden uitspuwden. Dan daalde er een horde bleke, puisterige kantoorbedienden in goedkope pakken op ons neer, met ogen op steeltjes, speurend naar beroemdheden, en met gapende monden, klaar om zich een stuk in de kraag te zuipen. De volgorde was daarbij niet van belang.

Wij serveersters bekeken deze klerken met spottende minachting en schudden bijna onmerkbaar medelijdend ons hoofd om hun kleding, haardracht en andere uiterlijke kenmerken. Het eerste kwartier negeerden we ze volkomen. We draafden met rinkelende oorhangers en armbanden langs hen heen om hun duidelijk te maken dat we veel belangrijker dingen te doen hadden dan het bevredigen van hun armzalige behoeften, om dan, nadat we hen tot tranen van frustratie en dorst hadden gebracht, met een innemende glimlach, pen en blocnote in de aanslag, nonchalant naar hun tafeltje toe te stappen en te vragen: ‘Goedenavond, heren, wat wilt u drinken?’

Dan waren ze zo *dankbaar*, snap je? Het maakte niet uit als ze allemaal iets anders te drinken kregen dan ze besteld hadden en als het eten helemaal niet kwam. Ze waren zo blij dat we aandacht aan hen schonken, dat ze ons zelfs een dikke fooi gaven.

Ons motto was: ‘De klant heeft altijd ongelijk en kleedt zich meestal nog slecht ook.’

Die bewuste avond zat James met drie collega’s in mijn deel en voldeed ik op mijn gebruikelijke, onberekenbare, nonchalante manier aan hun behoeften. Ik schonk hun geen noemenswaardige aandacht, luisterde amper toen ik hun bestelling opnam en maakte vooral geen oogcontact. Had ik dat wel gedaan, dan zou het me misschien zijn opgevallen dat een van hen (ja, James natuurlijk) erg knap was, met van dat zwarte haar en van die groene ogen; hij leek me bovendien zeker één meter tachtig lang. Ik had door het pak heen naar de ziel van de man moeten kijken.

O, oppervlakkigheid, uw naam is Claire.

Maar ik wilde naar achteren om met mijn collega’s bier te drinken, te roken en over seks te kletsen. Klanten waren een onwelkome verstoring.

‘Mijn biefstuk graag erg kort gebakken,’ zei een van de mannen.

‘Mmmm,’ zei ik vaag. Ik was nog minder in de klant geïnteresseerd dan gewoonlijk, omdat ik een boek op de tafel zag liggen. Het was een erg goed boek dat ik zelf had gelezen.

Ik was dol op boeken. En op lezen. En op mannen die boeken lazen. Op mannen die existentialisme van magisch realisme konden onderscheiden. En ik had de afgelopen zes maanden doorgebracht in het gezelschap van mensen die hooguit tijdschriften

lazen (moeizaam in stilte de woorden met hun lippen vormend). Opeens drong het tot me door hoezeer ik intelligente gesprekken had gemist.

Ik was namelijk heel goed in staat mijn mondje te roeren in gesprekken over, bijvoorbeeld, de moderne Amerikaanse literatuur. Heb jij een Hunter S. Thompson? Dan troef ik je af met een Jay McInerney.

Opeens waren de mannen aan die tafel geen irritante verstoringen meer en kregen ze een eigen identiteit.

‘Van wie is dat boek?’ vroeg ik plompverloren, het ritueel van de bestelling onderbrekend (man, het interesseert me geen donder hoe jij je biefstuk wilt!).

De vier mannen keken op. Ik had tegen hen gesproken! Ik had hen bijna bejegend alsof ze mensen waren!

‘Van mij,’ zei James, terwijl zijn groene ogen boven zijn mango daiquiri (hij had bier besteld) in mijn blauwe kijkers blikten. Het was meteen raak: zilverkleurig toverpoeder werd over ons uitgestrooid. Vanaf het moment dat we elkaar aankeken, wisten we allebei dat we een speciaal iemand hadden ontmoet, ook al wisten we niets van elkaar (behalve dat we van dezelfde boeken hielden).

Ik heb altijd gezegd dat we onmiddellijk verliefd werden. James beweerde dat dat onzin was en dat ik te romantisch was ingesteld.

Hij zei dat hij er minstens dertig seconden langer over had gedaan dan ik om verliefd te worden.

Dat moeten de geschiedschrijvers maar uitvechten.

Hij wilde om te beginnen vaststellen dat ik het bewuste boek inderdaad had gelezen. Hij dacht natuurlijk dat ik zo’n dom fotomodel of zangeresje was, gezien het feit dat ik daar als serverster werkte. Net zoals ik hem had afgedaan als een van de vele ondermaatse kantoorbedienden. Het was dus mijn eigen schuld.

‘Heb je het gelezen?’ vroeg hij, zichtbaar verbaasd en op een toon die eigenlijk inhield: ‘*Kun* je dan lezen?’

‘Ja, ik heb al zijn boeken gelezen,’ zei ik.

‘O ja?’ zei hij peinzend, terwijl hij achteroverleunde en met belangstelling naar me opkeek. Een lok van zijn zijdeachtige zwarte haar zakte over zijn voorhoofd.

‘Ja,’ wist ik uit te brengen, enigszins misselijk van wellust.